

Η ΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

'Αφ' οὐ ἐπλάσθη ὁ 'Αδάμ, πρὶν ἢ σκεφθῆ ὁ Πλάστης
ὅτι καλὰ δὲν ἤρχετο νὰ μένη οὗτος μόνος,
ἡγάπα ὁ ἀπόλυτος ἐπὶ τῆς γῆς δυνάστης
νὰ κατακλίνηται συχνὰ ἐντὸς τερπνοῦ ἀνθῶνος,
καὶ νὰ διάγη τὴν ζωὴν τὴν ἄπειρον ἀγῶνος.

Καὶ ὄχι μόνον ὁ 'Αδάμ συχνάκις ἐκοιμᾶτο,
ἀλλὰ καὶ ὕπνον νήδυμον· καὶ ὄφεις τις (ἐκεῖνος,
ὕφ' οὐ ἢ Εὐα ὕστερον ἢ ἄφρων ἠπατᾶτο)
εἰς τὸν 'Αδάμ προσήρχετο καθ' ὕπνον ἀκινδύνως,
καὶ τὴν πλευρὰν τοῦ ἔλειχε τὴν μίαν εὐφροσύνας.

Καὶ λείχων τὴν γυμνὴν πλευρὰν ἀφήρει ἀπ' ἐκείνης
πᾶν μόριον ἀνθρώπινον, καὶ ἀντ' ἐκείνου πάλιν
ἐνέβαλλεν εἰς τὴν πλευρὰν μετὰ δικαιοσύνης
τὰ μόρια τῶν ὄφρων — καὶ ἠδονὴν μεγάλην,
ἥτις τοῦ ὕπνου τοῦ 'Αδάμ ἐπέτεινε τὴν ζάλην.

Καὶ ἐκοιμᾶτο ὁ 'Αδάμ, ὡς εἴρηται, συχνάκις,
χωρὶς τὸ πρᾶγμα ὁ πτωχὸς ποτὲ νὰ ἐνόησῃ,
ὅτε ὁ ὄφεις, ἐκτελῶν τὸ ἔργον τοῦ πολλάκις,
κατῶρθωσεν ἐκ τῆς πλευρᾶς τὸ πᾶν νὰ ἐκμυζήσῃ
καὶ εἰς αὐτὴν — τῶν ὄφρων τὴν ὕλην νὰ ἐγχύσῃ.

'Ἄλλ' ἂν καὶ ἦτο ἀβλαβῆς τῶν ὄφρων ἡ ὕλη,
δὲν ἦτο ὅμως βέβαια καὶ ὡς ἡ ἀνθρωπίνη,
καὶ μετ' ὀλίγον γάγγραινα κακόχυμος ἠπέλει
τὸ σῶμα ὅλον τοῦ 'Αδάμ τὸ θεῖον νὰ μολύνη,
καὶ τὸν προπάτορα ἡμῶν ἐδέξατο ἡ κλίνη.

Καλεῖ τὸν Πλάστην ὁ 'Αδάμ καὶ ὁ Θεὸς προστρέχει:
— «Τί ἔχεις, τέκνον μου 'Αδάμ ;» — «Θεέ μου, τὴν πλευρὰν μου
πόνος δριμύς κατέλαθε καὶ ἀγνοῶ τί ἔχει...
ὦ πάτερ, ἀποδίωξον τὰ βυσσινὰ μακρὰν μου.»
— «'Αρχεῖ, παιδίον· ἔλπικε ἐπὶ τὴν δεξιάν μου.»

Καὶ τείνας ἤδη ὁ Θεὸς τὴν χεῖρα τὴν ἁγίαν,
τὴν τοῦ προπάτορος πλευρὰν ἐκβάλλει ἄνευ πόνων,
καί, ἐπουλώσας τὴν πληγὴν ἀμέσως τὴν ἀθλίαν,
δημιουργεῖ ἐκ τῆς πλευρᾶς χωρὶς πολλῶν ἀγῶνων
λαμπρὸν τι καλλιτέχνημα — κατὰ τὴν ὄψιν μόνον.

Τότε . . . νεφέλη ἔκρυψε τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου,
 εἰσίγησεν ἡ ἀηδὼν, τὸ ῥόδον ἐμαράνθη, —
 καὶ μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ ἠκούσθη τοῦ Κυρίου
 (ἀφ' οὗ καὶ πάλιν τοῦ Ἀδάμ ὁ ὕπνος ἐπεράνθη,
 καὶ εἶδεν οὗτος ἄνθος ζῶν παρὰ τὰ κύκλω ἄνθη) :

«Σύ, κύριε, ὁ ἀγαπῶν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
 εἰς τὸν Μορφέα νὰ δωρῆς ἀβρῶς τὰ βλέφαρά σου,
 λαβὴ πρὸς τιμωρίαν σου, τῶν πόνων σκληροτέραν,
 λαβὴ τῆν Εὐάν παρ' ἐμοῦ, τὸ πλάσιμα τῆς πλευρᾶς σου,
 καὶ μάθε ἦδη ν' ἀγρυπνῆς, Ἀδάμ, μὲ τὰ σωστά σου!»

1888.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

Μετὰ ἰδίᾳς εὐχαριστήσεως ἡ «Ποικίλη Στοὰ» συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν ἐκλεπτῶν συνεργατῶν τοῦ 1889 καὶ τὸν συμπαθῆ διηγηματογράφον, τὸν συγγραφέα τῆς «Ῥοζίνας Ἀνθοπώλιδος» κ. *Λάμπρον Ἐνυάλην*. Καὶ μακρόθεν τιμᾶ τὸ ἡμέτερον ἔργον δι' ὠρασιότατου διηγήματος ὁ φίλος κ. Ἐνυάλης.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΙΜΑΙ ἐκ τῶν φρονούντων ὅτι ἕκαστος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι δημιουργὸς τῆς τύχης του· οὐχ ἤττον γεγονότα τινὰ ἐνίοτε κλονοῦσιν ἐκ θεμελίων τὴν πεποιθησίν μου ταύτην, καὶ τοιούτῳ τι μικρὸν θὰ ἀφηγηθῶ.

Τὸ πολυδάπανον τοῦ ἐν Ἀθήναις βίου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ ὑπερτίμησις τῶν ἐνοικίων, ἡ ἔλλειψις δωματίων μετ' ἐπίπλων διὰ τοὺς σπουδαστάς, τοὺς ἀγάμους ὑπαλλήλους καὶ ἄλλους ξένους, ἅτινα ἀλλαχοῦ ἐν ἀφρονίᾳ ὑπάρχουσι, καὶ εἰς πόλεις πολλῶ μικροτέρας τῆς ἐλληνικῆς πρωτευούσης, μεθ' ὅλων τῶν παρομαρτουσῶν εὐκολιῶν, ἀναγκάζουσι τὰς ἀνωτέρω τάξεις τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ εὕρωσι κατοικίαν καὶ στέγην ἀντὶ μικροῦ σχετικῶς ἐνοικίου.

Ἐκεῖ λοιπὸν παρὰ τὸ Κολωνάκι ἐν μικρᾷ οἰκίᾳ εὕρισκομεν κατέχοντα μικρὸν δωματίον τὸν ἥρωα τῆς μικρᾶς ταύτης ἱστορίας. Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ οἰκήματός του εἶναι ἀπλουστοτή καὶ ἀφελής, ἀνάλογος